

Siječanj

Oko Nove godine Dunav se počne ponašati čudno, kao kakav stari, sivi mačak u doba parenja. Stalno se nekako krije: ili se zastre maglom, ili nestane u vijavici, kao da je odjednom postao ponornica, ili ga već za prvih poslijepodnevni sati zakloni suton koji izgleda kao njegovo isparenje, kao da zrak nastoji poprimiti sivoplavu boju njegovih voda, i to mu negdje oko pola četiri sasvim uspije. A svakih deset-dvanaest godina Dunav se zamrzne.

Dogodi se to uvijek nekako iznenada, redovito pred zoru. Led je odmah debeo i vrlo čvrst, jer ne može biti ničega malenog ni tankog na tolikoj rijeci. Obično odmah padne i snijeg, ili se taj svečani događaj i zbude dok sniježi, pa tako, kad se razdani, umjesto Dunava osvane široka, bijela cesta. I teško je povjerovati da voda ispod leda doista postoji, da bućka i grolji, samo malo manje snažna zbog onih pola metra leda. U snijegu kojim je led prekriven uskoro se pojave prve uske stazice koje svakim satom postaju sve šire i sve bolje utabane. To kreću preko leda prvi šetači.

Oni bi se, doduše, uvrijedili da ih nazovete šetačima: uvjeravali bi vas kako imaju neodložnog posla na drugoj strani i kako njima nije ni do šetnje ni do leda. A stalno zaostaju na tome svom važnom putu, razgrću stopalom snijeg i glačaju led potplatom: gledaju kako je zelen, uspoređuju ga s bojom dunavske vode kako je se sjećaju, odmahuju glavama, ozbiljno